

“Liquid Mother”

Течна майка

/превод на „Човекът от Подолск“ от Дмитрий Данилов/

Действащи лица:

Човекът от Подолск – на около 40

Човек от Митищи

Първи полицай

Втори полицай - по-възрастен

Жена полицай- “без възраст” с подчертано изтънчена външност и маниери

тримата милиционери са в обичайни полицейски униформи

Действието протича в обичайно московско районно управление на полицията.

Зад масата на луксозен стол седи Първи полицай и попъква протокол. Срещу него на посетителски стол седи Човекът от Подолск.

В клетката “маймунарник” на пейка седи Човекът от Митищи.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: *(мълчаливо попъква нещо в протокола)*

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: И все пак, за какво ме задържахте?

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: *(вдига поглед към ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: , гледа го известно време, след което продължава мълчаливо да попъква протокола)*

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Другарю милиционер....

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Моля? Другарю!?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: *(издава неопределен мучащ звук)*

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Всички ДРУГАРИ си заминаха през 93-та !

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: *(издава звук означаващ нерешителност, неразбиране, с какво да започне новото изречение)*

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Правилно е да се каже така: ГОСПОДИН СТАРШИ ЛЕЙТЕНАНТ...

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Господин старши лейтенант, за какво съм задържан..? Не съм пиян..., просто си вървах...

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Да, видимо, сте трезвен..*(продължава да пише)*

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Е, тогава за какво!?

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Точно това сега, НИЕ ще изясним.

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Как “ще изясним”? В какъв смисъл?

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Как “как ще изясним”!? Много просто. Аз ще ви задавам въпроси, а вие ще отговаряте, съответно. По този начин ще изясним, за какво сме ви задържали.

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Ама как така? Вие първо задържате, а после изяснявате защо!?

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: *(продължавайки да пише)* Не винаги.

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Еба си глупостите.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: *(откъсва поглед от писането и с остър поглед гледа ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК:)* Какво?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Ами...аз, такава...

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Фамилия

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Коя? Моята?

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Не, на великия австрийски композитор Влфганг Амадеус Моцарт, как КОЯ, вашата естествено.

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Фролов

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: *(записва сверявайки с личната карта)* Име и презиме

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Николай Степанович

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Дата и място на раждане

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: 16 април 1985 г. град Подолск

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Коя област

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Московска област

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Адрес на постоянна регистрация

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Московска област, град Подолск, Красногвардейски булевард, дом 15, квартира

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Място на фактическо местоживеене

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Пак там

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Подолчанин а... /значи/

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Ами да. От Подолск

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Население

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Какво население?

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Населението на Подолск.

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Какво, населението на Подолск?

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Кажете числеността на населението на Подолск с точност, макар и, до няколко десетки хиляди.

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Ама аз от къде да знам

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Цял живот живеете в града и не знаете неговото население !?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Абе от къде да знам?

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Макар и приблизително!?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Може би сто хиляди,.. може и сто и петдесет

ЧОВЕК ОТ МИТИЩИ: Ти дебил ли си нещо...Какви “сто и петдесет”.. Вие сте почти триста ! Нали се съединихте с Климовск!

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Ти там не ми врякай. С тебе ще имаме отделна тематика... За икономиката на Митищ. Подготвен ли си? Чете ли Уикипедия?

ЧОВЕК ОТ МИТИЩИ: Четох.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Само така! (към ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК:)Прав е нашият Митищински приятел - Населението на Подолск е почти триста хиляди.

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Какво ме засяга, какво общо има с мен...защо ме разпитвате за населението на Подолск...

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Вие нали живеете в Подолск, длъжни сте да знаете.

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Защо? Защо ми е да знам населението на Подолск..!?

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: За обща култура, ако щеш. Странно е да живееш в град и да не знаеш колко хора живеят в него. Нали така!

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Според мене е нормално. Аз не съм демограф. За какво ми е?

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Добре...Кога Подолск е обявен за град?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Обявен за град?

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Вие от Подолск ли сте, а Степанич? Създавате ми впечатление на човек от един южен морски град. Защо непрекъснато ми отговаряте на въпроса с въпрос? Аз ясно Ви попитах: Кога Подолск е обявен за град?...Просто отговорете..Николай Степанович не е нужно ми шикалкавите

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Аз..не знам..Това е някакъв кошмар...

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Това все още не би могло да се нарече ужас. Поне през кой век? Това поне би трябвало да знаете.

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Ами ... през дваисти.. предполагам.

ЧОВЕК ОТ МИТИЩИ: Абе ти малоумен ли си! Какъв двайсти? При Екатерина!
Една камара градове се появяват по нейно време!

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: *(става, приближава се към “зверилника”, където седи*
ЧОВЕК ОТ МИТИЩИ: , държи белезници в ръката си)

Ти май си позабравил усещането за болка в областа на китките...а?

ЧОВЕК ОТ МИТИЩИ: (скача) Не, не

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Какво не-не? Как се отговаря правилно?

ЧОВЕК ОТ МИТИЩИ: Съвсем не, господин старши лейтенант.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: *(връща се на мястото си, хвърляйки демонстративно*
белезниците на бюрото)

ЧОВЕК ОТ МИТИЩИ: Ако на мене ми задавахте такива въпроси, аз нямаше да
съм тук вътре!

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Ти в началото също не ни вдъхваше надежди. Сега е доста
по-различно. Извайваме незабележимо и полека от тебе ЧОВЕК.(обръща се към
ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК:) Нашия Митищински, отново ни подава верен жокер. И
така, в кой век Подолск е обявен за град?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Осемнадесети

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Правилно! А в коя половина?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Ако е Екатерина – втората.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Ето, получава се , нали!? А в коя четвъртина?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: *(издава тих стон)* Аз.. не знам...

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Хайде...по-смело, по-смело...

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: В първата?

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Еее..как в първата? Нали сам казахте, че втората половина на
18 век, как тогава ще е първата четвъртина...?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Ааа...обърках се, имах предвид първата четвъртина на втората половина.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Така де, коя четвъртина на века?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Ммм...третата.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Грешен отговор!

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Четвъртата?

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Да. Четвъртата. В 1781 година село Подол е станало град!*(след дълга пауза)* Лошо работи вашият мозък, Николай Степанович. Лошо. От

родния си град не се интересувате, мисленето ви е лениво, обърквате се в четвъртините на вековете. *(пауза)* Нищо, ще порботим с вас, ще ви развием. Погледнете, нашия Митищински клиент. Беше доста по-зле от вас в първото си представяне, а сега забележете, вече имаме осезателен прогрес. Превърна се, по време на процеса малко или много в ОСЪЗНАТ ЧОВЕК.

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: *(обречено гледа в пода)*
В помещението влиза ВТОРИ ПОЛИЦАЙ:

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Гледай, Михалич, отново подолчанин.

ВТОРИ ПОЛИЦАЙ: *се приближава до бюрото, оглежда ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: , поглежда в протокола*

ВТОРИ ПОЛИЦАЙ: От Подолск всичките са тъпи.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Е-е, има изключения. Помниш ли зимата оня младеж?

ВТОРИ ПОЛИЦАЙ: А, програмистчето...какъв беше ... по компютрите...? Да, подреден, такъв. Общуваше като по устав.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Но, така де, тъпи са по принцип.

ВТОРИ ПОЛИЦАЙ: Най-нормалните са от Химки.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Безусловно.

ВТОРИ ПОЛИЦАЙ: А подолчани—са истински дебили.*(дълга пауза)*

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: *(седи с глава в дланите си)*

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Е, какво ще кажете Николай Степанович?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Аз... аз не разбирам. Защо е всичко това? За какво ме питате за някакъв си Подолск, за данните на града? Къде сме? Това въобще полиция ли е?

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Ние , струва ми се, ви представихме документи (и се легитимирахме). Можем да ви изведем на входа за малко, да видите табелата. Ако се съмнявате...

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Задържахте ме просто така, без никакви обяснения, и питате какво е населението. Каква връзка има!? Защо ме питате!? Това някакъв АБСУРД ли е...!?

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Какво? *(поглеждайки ВТОРИ ПОЛИЦАЙ:)* Абсурд?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Ами, да абсурд!

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: *(става, взима от закачалката висящата гумена полицейска палка и се приближава към ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК:)*

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: *(ужасен)* Не! Недейте! *(закрива главата си с ръце)*

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Тихо!*(от този момент започва да говори на ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: само на "ТИ"...Лекичко потупва ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: по рамото)*

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Ооо! Ох!...Какво правите! Недейте!*(крие главата си с ръце)*

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Не обичаш ли абсурда!?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Н-е-е...не..

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: *(леко БИЕ ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: с палката по рамото)* Предпочиташ да е ясно и логично, както си му е редно? По правилата?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: (с плачлив глас) Да! Да аз харесвам де а логично и разбираемо, когато осъзнавам, какво се случва! За какво съм задържали...искам да разбера...Аз...

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: (леко наведен, гледа ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: право в очите) Обичаш логиката, така ли? А занаяш ли какво трябваше да се случи с тебе ЛОГИЧЕСКИ!?

За да се избегне АБСУРДА. Как трябваше да стане по стандартната процедура!?...Ще ти кажа : Като начало трябваше да те оцавим до живо месо, после да намерим в тебе пет грама бяло прахообразно вещество... Михалич, къде е нашето обичайно веществено доказателство?

ВТОРИ ПОЛИЦАЙ: (*отваря сейфа, вади от там малко пакетче с нещо бяло и го разклаща във въздуха. След това го връща в сейфа*)

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: ...после да ти лепнем няколко висящи...и ТОГАВА за тебе да започне един НОВ, ИНТЕРЕСЕН и наситен с емоции живот. А пък при нас ще се подобрят статистическите показатели! Така е ЛОГИЧЕСКИ по рутинния протокол. Е..!? Обичаш ли ЛОГИКАТА!?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Не, Не! Харесва ми... историята!

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Харесваш ли АБСУРДА?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Да. Да!

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Харесваш абсурда?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Харесвам абсурд!

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Харесваш абсурд? По-високо, по-високо, отговаряй!

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Харесвам абсурд!

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Харесваш абсурд?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Харесвам абсурд!!!

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Харесваш абсурд?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: (*крещи*)Харесвам абсурд!!!

Тази скороговорка се повтаря неколккратно, подобно на футболните агитки на стадиона. Накрая ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: и ВТОРИ ПОЛИЦАЙ: започват да аплодират

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Ти също пляскай. Ръкопляскаме, ръкопляскаме! И ти - Митищец също, давай, пляскай!

Известно време четиримата пляскаат в ритъм. Накрая на ръкоплясканията ВТОРИ ПОЛИЦАЙ: излиза

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: (*придърпва към себе си протокола*) Добре. Месторабота.

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Месторабота?

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: (*изразително поглежда ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК:*)

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: А, да. Извинете. Месторабота – Южна общинска администрация град Москва.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Община!? И какво работиш, в общината?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Редактор. Редактор във вестника.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Какъв вестник?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Ми, вестника на общината Южен Общинско-Административен Глас. ЮОА Глас

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Така се казва? ЮОА ГЛАС?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Ами...да. ЮОА Глас...

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: ЮОА Глас...?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: (неуверено) Да.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: ЮОА Глас!?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: (разсеяно издава стенец звук)

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Отговаряй просто: ЮОА Глас

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: ЮОА Глас.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: С ударение на О. ЮОА Глас

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: ЮОА Глас.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Бодро и силно! (скандира) ЮОА Глас

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: ЮОА Глас.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: По-високо КАЗАХ! ЮОА Глас!

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: ЮОА Глас!

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: ЮОА Глас!

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: *(сърцераздирателно)* ЮОА Глас!

Известно време скандират по този начин. Влиза ВТОРИ ПОЛИЦАЙ:

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: А сега – хайде заедно! Ето така: ЮОА Глас *(две бързи пляскания, пауза, още четири бързи пляскания)* Хайде, повтаряй!

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: ЮОА Глас! *(пляска)*

ВТОРИ ПОЛИЦАЙ: Какво става!?! Какъв „ГЛАС“

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Вестник, ЮОА Глас. Нашият ЗАДЪРЖАН работи редактор. Ти нали живееш в Чертаново? А, то не е ли в Южна Общинска Администрация!?

ВТОРИ ПОЛИЦАЙ: Южна общинска администрация - ЮОА? Да.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Чел ли си ЮОА Глас?

ВТОРИ ПОЛИЦАЙ: Май – не. Долу на входа се търкаля някакъв вестник на табуретка. Не съм взимал. Може да е това!?

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Взимай и чети. Може да е интересно. ЮОА Глас!

ВТОРИ ПОЛИЦАЙ: Вече ще взимам.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Виждаш ли, Коля, твоя вестник не достига до всички жители на общината. Трябва да се работи по въпроса! Да списвате вестника по-интересно. Да са актуални материалите. Дизайна да се подобри. Логистиката да се пипне. Трудно се достига до сърцето на читателя, но трябва Коля, трябва! Много още работа ти предстои!

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: (с отсъстващо, безизразно лице)

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Разбра ли как скандираме и пляскаме? Хайде да започваме!
(Известно време скандират в хор „ЮОА Глас!“ с пляскане. В едно от скандиранията ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: неочаквано млъква и ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: се изцепва сам, неговият глас замира последван от две плахи пляскания. Увисва дълга пауза)

*ЧОВЕК ОТ МИТИЩИ: (мълчалив до този момент, неочаквано, ни в клин ни в ръкав
сърцераздирателно)
ЮАО Глас!!! (с пляскане)*

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Браво! Юнак! Можеш, значи, когато искаш!! Добре-е!!!

ЧОВЕК ОТ МИТИЩИ: (мълчи)

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Защо мълчим!? Какво казваме в такива случаи!? Да припомним ли!?

ЧОВЕК ОТ МИТИЩИ: (скача) Ще се старая.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: И?...По натам?

ЧОВЕК ОТ МИТИЩИ: Ще се старая, господин старши лейтенант!

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Ето така! Свободно!.

ВТОРИ ПОЛИЦАЙ: Весело е тук...

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Както винаги, Михалич, както винаги. Борим тъгата на ежедневието. Ти приключи ли с описите?

ВТОРИ ПОЛИЦАЙ: Да всичко е точно. Пълно съвпадение.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Слава богу.

ВТОРИ ПОЛИЦАЙ: Добре изчезвам. Ако, нещо – в трета съм.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Ок

(ВТОРИ ПОЛИЦАЙ: излиза. Отново увисва дълга пауза. ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: със стъклен поглед се взира в една точка.)

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Струва ми се, че имаш въпроси.

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Аз...Какво...?

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Пенис със око...!

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Но..

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Мислиш си, може би: Тоя не е в ред?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Не, не...аз

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Мислиш си, че сега започва някакъв ужас, а ?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Н-не...Аз...не знам...

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Страхуваш ли се?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Аз...да..не..не, аз..

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Да или Не?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Д-да.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Правилно се страхуваш. Никога не бива да се отпуснеш, когато имаш работа с ченгета. По-точно с представители на реда!

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Недейте, моля ви.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Какво „недейте“? Какво точно?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Аз нищо не съм направил. Пуснете ме, моля ви.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Какво означава да те пуснем. Ние току що започнахме.

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Моля ви, недейте.

ЧОВЕК ОТ МИТИЦИ: Абе ти в ред ли си! Какво веднага клекна? Те нищо няма да ти направят.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: (*взима белезниците, приближава се към Ч.М*) Ръката!.

ЧОВЕК ОТ МИТИЦИ: (скача) Другарю старши лейтенант...

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: И за „другарю“ допълнително. Ръката, казах!

ЧОВЕК ОТ МИТИЦИ: (подава ръката си, ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: го приковава с белезниците към решетката на клетката и се връща на стола си. Влиза ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Тя има живо, усмихнато, даже някак си сияещо лице.)

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Здравейте, здравейте. Радвам се да ви видя, всички! О-о имаме нови лица! (приближава се към ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: , протяга му ръка) Здравейте!

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: (*неуверено стиска ръката на ЖЕНА ПОЛИЦАЙ:*) Здравейте.

ЧОВЕК ОТ МИТИЦИ: Е сега ще го отнесеш. Еба ти, идиота!

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: (обръща се към ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК:) Когато се поздравяваш с офицер от полицията, трябва да станеш и да кажеш “здраве желая”, след това господин респективно госпожа и званието. Изпълнявай!

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: (скача) Здраве желая господин...госпожа...госпожа капитан.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Още веднъж.

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Здраве желая госпожа капитан.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Пак. Повтори седем пъти, И по-силно! По-високо!

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Здраве желая госпожа капитан! Здраве желая госпожа капитан! Здраве желая госпожа капитан! Здраве желая госпожа капитан! Здраве желая госпожа капитан!! Здраве желая госпожа капитан!!!

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Ето така!

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Може просто – Марина. Не се притеснявайте! Или просто – госпожа (*издава игриво кикотене*)

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: госпожа...Марина.

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: (смеейки се) Е-е-е, госпожа Марина- това е вече...как да кажа...някак си порнографско...(игриво) Малко по-сериозно! Как се казвате?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Николай

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Прекрасно! Удивително! (отива до ЧОВЕК ОТ МИТИЦИ:) Сергей, колко се радвам да ви видя! Прекрасно е, че отново сте при нас!(протяга му ръка през решетката)

ЧОВЕК ОТ МИТИЦИ: Да ето...нали виждате...ръката. Здраве желая, госпожа капитан!

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Ама защо тези официалности! На мене така ми харесва, когато ми говорите на име. Хайде подайте ми ръката си! Здрависайте се с мен, Серьожа! Колко ми беше скучно без вас!

ЧОВЕК ОТ МИТИЦИ: (неловко протяга ръка. ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: известно време държи ръката му във своите ръце и го гледа в очите, после сяда на съседното бюро, слагайки крак върху крак, обръщайки се към ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК:

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Извинете, че ви разсеях. Продължавайте!

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Ние тука... по местоработата. Значи, работиш редактор. Главен!?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Не, главен се води заместник кмета, но той ...формално...нищо не прави. В общи линии.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Целия вестник сам ли го правиш?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Не, с още двама кореспонденти.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Редакторската колона, предполагам пишеш вместо началството

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Да откъде знаете!?

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: От къде зная, какво?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Ами за колоната.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Ти как мислиш, аз ли не знам, какво е това официален вестник? Ти да не мислиш, че ние тука ядем домати с колците?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Не , не , моля ви, аз просто....

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Вие сте редактор? Това е прекрасно! Това е много интересно! Обичате ли своята работа?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Ама моля ви ...Какво да ми харесва! Пълна скука, рутина и досада.

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: А защо, тогава сте дошли в столицата на работа?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Ми предложиха ми. Сега с работните места знаете...е...кофти...

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Каква е заплатата?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: около 300-330 долара... в рубли...и премии...понякога

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Кофти

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: (разсеяно мълчи)

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: По образование журналист ли си?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Не. Истфак...

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Истфак! Вие сте историк! Потресаващо!

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Кой ВУЗ?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Ленински пед. Педагогически университет.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Обичаш ли историята?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Как не...така де...не...но по принцип е интересно.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Само заради дипломата, нали?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Общо взето-да.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: От сорта-трябва някъде да запишеш, че да завършиш, нали?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Ами да. Отвори се възможност със стипендия ...по държавна поръчка на района.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: По поръчка...ясно!

ЧОВЕК ОТ МИТИЦИ: (внезапно истерично крещи) Здраве желая, госпожа капитан!!! Здраве желая, госпожа капитан!!! Здраве желая, госпожа капитан!!! А-а-а-а!!!(издава животински звуци, тресе се в конвулсии, дрънка с белезниците, постепенно утихва)

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: (силно пляска с длани)

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: (приближава ЧОВЕК ОТ МИТИЦИ: , говори му с топъл глас) Серьожа ,симпатяга, радваш ми душата. Умник ненагледен. Няма страшно потърпи още малко. Виждаш ли как добре върви. Юнак.

ЧОВЕК ОТ МИТИЦИ: (седи неподвижно и гледа в една точка)

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Добре. (към ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК:) Давай сега....как беше...ДА СЕ ПОРАЗКЪРШИМ!

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: (ужасен) ПОРАЗКЪРШИМ !!!

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Да. Нещо се заседяхме ние тука с тебе. Дай да поиграем, пък и да попеем. Марина, а ти?

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Не благодаря! Ще ви погледам. Много ми е интересно, как ще се получи при Николай. Николай, имам добро предчувствие! Вярвам във Вас!

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Не бива, моля ви.

ЧОВЕК ОТ МИТИЦИ: (на самия себе си) Не го правете, това е отвратително!

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Нашият Митищски приятел се прави на морален съдник. Това е наш СПЕЦИАЛЕН полицейски танц за усъвършенстване на мозъка. Необичайни движения и произнасяне на трудни звукосъчетания, способстващи за образуването на нови невронни връзки. Твоят мозък трябва да се развива! Мисловни способности! Гъвкавост на ума! Иначе на петдесет ще се превърнеш в ментален старец! Гледай-движенията са следните: с едната ръка- така, а с другата ето така!(Захващат се през лакти, бедро в бедро и се движат с моряшка походка) Да, да! Точно така! Крака тук, така. Точно така! А текста е следния, запаметявай:

Ай, лъоле,лъоле,лъоле,
Ай, лъоле,лъоле,лъоле,
Ай, лъоле,лъоле,лъоле,
Хей! Хей! Лъоле, лъоле.

Разбра ли? Много е просто. Главното е – ясно изговаряне на гласните. Хайде повтори.

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: (с блееща интонация) Ай лъоли, лъоли, лъоли..

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Не лъоли, а лъоле! Не ми пробутвай тука твоето айлюли! Произнасяй ясно Лъо и ле...Лъоле!

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Николай не се вълнувайте, бъдете по-уверен. Това е толкова просто- лъоле. ЛЪОЛЕ

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Лъоле.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Ето, правилно! Хайде сега – слято!

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: (обречено)

*Ай лъоле лъоле лъоле
Ай, лъоле лъоле лъоле
Ай,лъоле лъоле лъоле
Ей Ей..Лъоле лъоле*

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Не ей, а ХЕЙ! Хей! Хей! Е-то трябва да е отчетливо!

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: (произнася текста правилно, и заедно с ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: , пеейки хорово, извършват своите танцови движения, придвижвайки се от стена до стена няколко пъти.)

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: (пляска с ръце) Браво! Браво, Николай! Прекрасно ви се

получава! Вие сте обещаващ!

ЧОВЕК ОТ МИТИЦИ: Е-е-е...еба си голямата работа, при мене още първия път се получи по-добре!

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Серьожа, вие сте нашия гений! Такива като вса са един на милион!

(ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: и ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: се връщат по местата си)

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Добре, вървим нататък. Къде се намира тази ваша община?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: На „Автозаводска“ Точно до метрото.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Всеки ден пътуваш до работата? На петдневна?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Ми да. И в почивните понякога се случва, ако има извънредни събития...

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: А как се придвижваш?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: В какъв смисъл?

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: И какво питаш сега? Какво означава „В какъв смисъл“? Аз зададох еднозначен въпрос: как се придвижваш до работата? За какво ме питаш, в какъв смисъл? Какъв отговор искаш да чуеш от мен? Във ФИЛОСОФСКИ смисъл?

ПСИХОЛОГИЧЕСКИ? БИОЛОГИЧЕН?

Просто, кажи как се придвижваш до местоработата. С автобус, с влак, с какво още?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: От вкъщи с тролей...

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: По коя линия? По кой маршрут?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: С двойката.

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Какъв прекрасен град... Подолск! Даже и тролейбусни линии има! Какъв късметлия сте Николай, в какъв чудесен град живеете!

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Да бе, какво му е чудесното!?! Най-обикновен град.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Така, да не се отвличаме! След това на какво?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: След това на електричката до Царицино. От там на

метрото до „Автозаводска“

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Дълго ли се пътува?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Час и половина, някъде. Плюс-минус.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Ясно. Сега ни разкажи, какво виждаш по пътя от къщи до местоработата.

ЧОВЕК ОТ МИТИЩИ: Е сега те пуснаха по пързалката. Най-интересното предстои! Дупе да ти е яко!

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: (със заплашителен вид се приближава към зверилника)

ЧОВЕК ОТ МИТИЩИ: Какво сега веднага, аз? Какво съм направил?

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: *(вместо крясък, удар или нещо подобно, освобождава ръката на ЧОВЕК ОТ МИТИЩИ: от белезниците)* Само, моля те Серьожа, по-полека с коментарите. Ние ТУК нямаме нужда от съвременен ЦИЦЕРОН.

ЧОВЕК ОТ МИТИЩИ: Благодаря. Аз...такова...млъквам, извинявам се..

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Моля. И така, какво виждаш по пътя си от дома до местоработата?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: В какъв смисъл?

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: *(в афект удря гръмовно по бюрото)* В прекия! В обичайния смисъл! Просто-какво виждаш по пътя? Възпроизвеждай! Излизаш от апартамента- и натагък! Все едно имаш камера на челото си! Човек с рекордер! „Гоу Про“!

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Аз...другарю...господин милиционер...

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: МИЛИЦИОНЕР!?!...

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Господин полицай...старши лейтенант...Какво искате от мене...Аз... не знам, какво виждам...

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Как не знаеш какво виждаш?! Ти нормален ли си?! Излизаш от апартамента. Етаж?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Трети

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Асансьор?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Не. Обичайна Хрушчовка – пет етажа.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Слизаш по стълбите. Какъв е цветът на стените във входа?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: (след пауза) Сини, може би... Сиво-Синкави, такива. Или..

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Или!? Ти не знаеш какви са ти стените на входа...?

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: *(приближава се до ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: , слага ръка на рамото му, заглежда се в очите му)* Николай, не се вълнувайте, моля ви. Отпуснете се , затворете очи. Така по-лесно ще си припомните. Просто спомнете си какво виждате всяка сутрин когато излизате от вкъщи.

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: *(старателно затваря очи, придвижва се в края на стола, изправя гърба си; в израза му се четат ужас и пресилено / конвулсивно/ старание)*

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Но моля ви. Николай, моля ви, отпуснете се, облегнете се на стола, разтворете рамене *(прави няколко масажирани движения)* Ето така. Ето так-а-а. Поемете дълбоко въздух...и ба-а-вно издишайте... *(ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: поема въздух през носа)* И-и-и...още ...ве-е-днъж-ж-ж...*(връща се на мястото си)*

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Нататък. Слязъл си по стълбите. Вратата каква е?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: *(известно време седи мълчаливо със затворени очи, шумно въздъхва, говори много по-спокойно отпреди)* Врата, обикновена, метална...

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Цвят ?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Разбирате ли, в нашия вход е тъмно, не съм сигурен какъв цвят е вратата отвътре...А като излизам на улицата не си обръщам главата. Когато се връщам вечер, вече е тъмно и е неясно какъв е цвета...

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Но ти не винаги се прибираш по тъмно...! А когато е светло? Какъв е цвета?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Когато е светло, не съм обръщал внимание. Все ми е едно какъв е цвета на вратата.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Все ти е едно... Ами добре.... Излязъл си на улицата, с гръб си към вратата с неизвестен цвят...Какво виждаш?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: *(както преди със затворени очи, с монотонна интонация, след някаква пауза)* Улицата пред блока е асфалтова.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Точно пред блока, ли?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Не, не точно пред. Има градинка с трева, дървета, разни храсти. Някаква такава ивица. След това е пътя. /локално?/

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: А отгатък пътя?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Отгатък пак дървета. А след тях е улицата „Красногвардейски булевард“

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: И как продължаваш после?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Отивам на спирката, от изхода в дясно. Пред „Пятерочки“

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: „Пятерочки“ отделно здание ли е или е в жилищен блок?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: М-м ... отделно

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Нататък?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: После наляво и към спирката. Чакам „двойката“ и с нея до станцията.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Дай по-подробно! Какво виждаш отдясно, при потеглянето на тролея от спирката, какво от ляво?

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Няма да измъчваме нашият Николай! Не бива, сякаш е на разпит! Николай разкажете ни просто, какво ИНТЕРЕСНО виждате, когато пътувате в тролея към метростанцията. Какво виждате през прозореца? Какво необичайно, красиво?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Нищо.

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: (пляскайки с ръце) Ама как нищо?! Не може да бъде!! Наоколо е толкова интересно!

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Вижте...Когато пътувам сутрин за работа, обикновено е претъпкано с народ. Пътувам прав, едва се вижда прозореца, гледаш да пристигнеш цял...

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Ама вие не пътувате само сутрин по този маршрут. А в почивните дни?! По други някакви поводи... Пътувате седнал и гледате през прозореца. Какво ИНТЕРЕСНО се среща тогава по време на пътуването?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Казвам ви – нищо интересно. Обикновени блокове – сиви. Магазини, складове, МОЛ

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: А блоковете само сиви ли са? Та те са различни! Нима никога не сте се заглеждали?!

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: На мене ми се струва, че всичките са еднакви – сиви.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Ти Коля си сив! Сив и еднакъв. Добре, стигнал си на спирката. Там също ли няма нищо интересно?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Ама какво интересно може да има там?

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Ами аз не знам, ти си по-наясно, нали си там всеки ден?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Там няма и не може да има нещо интересно. Автобусна спирка, стоянка за такситата, сергии, павилиони. Извинете...ТОВА все пак, не може да е полиция. Аз, май, съм попаднал не където трябва. Защо обсъждаме, какво е интересно на гарата в Подолск? Аз нещо не разбирам....

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: (с рязко движение навира в лицето на ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: полицейска карта) Чети! Какво пише? Чети!

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: (отдръпвайки се) Министерство на вътрешните работи...РПУ... район...служебен номер...старши лейтенант.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Печат, подпис, снимка...гледай! Нали виждаш?

ЧОВЕК ОТ МИТИЩИ: Човек, това е реално РПУ. Аз също в началото се бях

заблудил, че съм в психодиспансер, но това е полиция. В това е целия ужас! Не се бой – ще свикнеш...

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Николай, аз също мога да ви покажа документ, но вероятно, не е нужно. Повярвайте ми, аз СЪМ капитан от полицията, за какво ми е да Ви лъжа!?

Влиза ВТОРИ ПОЛИЦАЙ:

ВТОРИ ПОЛИЦАЙ: Марина, извинявай. Ето три папчици с отчетите. Ще ти ги сложа на бюрото, хвърли им едно око, когато ти е удобно... евентуално.

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Да разбира се. Непременно. Голямо „мерси“ , скъпи мой!

ВТОРИ ПОЛИЦАЙ: Това е за първи подрайон, за втори – до седмица ще е готово, оки?

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Доки! Не се притеснявай, не е спешно! Ще се „реванширам“ ...

ВТОРИ ПОЛИЦАЙ: В трета папка, накрая има опис на веществените доказателства, погледни и ти, за всеки случай. При мене съвпадат.

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Добре-е-е! Ще погледна после, сега имаме интересен случай. Гражданин! Редактор, историк! Много любопитно!

ВТОРИ ПОЛИЦАЙ: Историк...знаем ги ние тези Подолски...историци! Разбрано, аз съм на линия, ако има нещо...(излиза)

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Виждате ли Николай, ние сме най-обикновено РПУ. Криминални разследвания, веществени доказателства, отчети...А вие се съмнявате...

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Тогава какво е всичко това? Защо ме разпитвате, какъв е цвета на входната врата, какво забелязвам на спирката, какво интересно има в Подолск?

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Какво чудно има? Какво те учудва? Ние сме те задържали, и сега сме ДЛЪЖНИ да те изследваме /разследваме?/. Сега се занимаваме с профила на личността ти. Профайлинг!

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Ами ето, имате личната ми карта! Какво има за изследвате!?

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Виж... Коля...Личността на човека, даже при такъв , като тебе

е безкрайно по-сложна и широка от неговата лична карта. Ние сме длъжни да преценим, кого сме задържали, как той живее, как съществува/ диша?/. Да надникнем в най-тъмните ъгълчета на душата му. Да изясним и подредим особеностите на личността му, а не просто - ЕГН и местоживееене.

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: (затваря очите си, поема дълбоко въздух и шумно издишва)

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Подишай, Коля, подишай. (след пауза) Подиша ли ? А сега ни разкажи, как пътуваш в електричката от Подолск до Царицино

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: ОБОЖАВАМ електричките!

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: (спокойно-отчетливо) Ако успее да седна, обикновено спя. Но най-често пътувам прав. Препълнени са всичките.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Ние вече разбрахме, че когато пътуваш за работа, ти или спиш или стоиш. Разкажи ни когато пътуваш седнал сутрин за работа, какво виждаш през прозореца? Такова нещо случвало ли ти се е ?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Какво виждам...Спирка Силикатная, Спирка Шербинка, Релси, релси, релси, траверси, траверси...след това Бутово. Къщи. Къщи След това започва Москва. И после пристигаме в Царицино. След това Метрото...Наистина , не знам какво още да кажа...

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: А-а и мост...

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: А прекрасния зловещо-красив силует на Циментовия завод? Особено в мъгливо и мрачно време!?! Очите си не можеш да откъснеш!

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Да занемарени заводи....промишлени зони....

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Н-е-е, циментовия е особен! Жалко, че не ви впечатлява. А припомнете си, в Щербинка, от дясната ви страна, посока Москва, сред старите постройки има един особен блок, панелен, четириетажен, съвсем грохнало вече старче....Той е така печален, такава мъка, такава смирение лъха от него....Просто сърцето ти се къса! Нима не сте забелязали!?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Не, не съм. Там тези блокове, разрушават ги...откъде знаете всичко това? Циментовия завод, някакъв блок...

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Ама моля ви, Николай! Всеки все някога е пътувал по посока Курск. Аз, също съм пътувала, гледала, наблюдавала. А когато пътуваш вечер или

нощем, когато е тъмно вече...когато електричката наближава Москва, току до МКАД, от ляво изниква такова безкрайно море от оранжеви огънове над разпределителите - не сте ли забелязали?? Как е възможно това да се подмине!? Това е...такъв ВЪЗТОРГ! Дъхът ти спира! Искат ти се да запееш химна на Москва! Николай, Вие знаете ли химна на Москва?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: *(гледайки настрани и надолу)* Не ...не го знам.

ЧОВЕК ОТ МИТИЩИ: *(скача от пейката и много силно и истерично, пее, поточно крещи)*

„Много ходих по света! Живях землянка, във окоп, в тайга.

Жив два пъти бях погребван! Раздялата познавам, любов и мъка! Но с Москва гордея се и думите повтарям.

Скъпа моя столице! Златна моя Москва! Скъпа моя столице! Златна моя Москва!

Скъпа моя столице! Златна моя Москва! Скъпа моя столице! Златна моя Москва!“

(изнемоцял пада на пейката, свежда глава към гърдите си)

Увисва дълга пауза. ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: седи с опрени на колената лакти,и с лице в дланите

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Ало, задържания! Недей да спиш!

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: (със затворени очи се обляга на стола , вдишва дълбоко и издишва. ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: приближава се до ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: погалва го по рамото.)

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Така, правилно, добре, отпуснете се, дишайте. Защо така преживявате!? Сергей просто изпълни химна на столицата на нашата родина! Не е хубаво , че не знаете химна на Москва, макар да сте жител на Подолск *(връща се на мястото си)*

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Няма нищо. Просто ми се струва, че скоро и аз ще запея химна на Москва, като Сергей.

ЧОВЕК ОТ МИТИЩИ: *(по скоро на себе си)* Ще, ще, къде ще ходиш! Те ще те заставят и химна на Подолск да научиш. А химна на Щербинка да го съчиниш...

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Николай,Вие сте съвсем не любопитен и не любознателен. Нищо не ви е интересно. Защо така? Аз също често пътувам за работа с електричка., от Нахабино да Рижката гара. Ако съм с колата са такива задръствания...Така обичам този маршрут! Опалиха – мъничка, уютна...Павшинската Пойма – огромна, величествена! Какви красиви къщи! А моста над канала...! Гледаш надолу-бездна...нито перила, нито ограждения се виждат, нищо...локомотивът пухти над бездната! Строгино в далечината...сияещ,

бял град! Да безкрайно мога да изреждам! Всяка къщичка – като родна. Ето вие казвате, че те са сиви. Всички те са различни! Петдесет нюанса сиво... знаете ли тази книга? Слаба книга, не струва... Множество оттенъци на сивото! В едната къщичка е по-сурово, хладно сиво. Другата по-светло. Третата с топъл, такъв оттенък почти розовее...и небето и то през цялото време е различно, и всички нюанси са безкрайно разнообразни! Никога не се повтаря едно и също пътуване! Знаете ли, Николай, аз понякога, извърната към прозореца, тихичко си поплаквам – просто така от възторг!

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: *(не може да откъсне поглед от ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: гледа я едновременно с неразбиране и удивление)*

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Виждате ли Николай – нищо не ви е интересно.

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Не съм съгласен...напротив...

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: А между другото, какво те интересува? С Какво друго в ежедневието си се занимаваш, освен с досадната си работа за 300-350 долара? Може би си падаш по нещо? Хобита някакви...занимания...

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Аз...общо взето, пиша музика. Имаме си група.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: О да, ами да ти си уникална личност! Всестранно развита...историк - без интерес към историята, редактор – ненавиждащ да пише, и композитор-музикант, автор-изпълнител! Та музиката най-вече обичаш, а?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Ми ...да обичам

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Е-е-е най-накрая! Бинго! Ние открихме това, че обичаш музиката! А каква точно музика правиш?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Амиии...как да ви обясня...в общи линии...ноиз...нойз индъстриал...това е...как да обясня. Това е...нали...общо взет...такава...музика..

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Какво се опитваш да ни обясниш? Какво е нойз индъстрал,ние знаем добре. Einstürzende Neubauten, нещо такова, нали?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: (в крайно изумление) Вие ЗНАЕТЕ Einstürzende Neubauten?!

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Знаем разбира се!! Да не сме хванати от гората!

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Потресаващо!! Ние сме в районното обсъждаме Einstürzende Neubauten.

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Аз им бях на концерта в Москва, когато идваха.

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Така ли!? А харесват ли Ви?

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Николай, извинете ме, но ми задавате малко странен въпрос. Това е все едно да ме попитате : Харесва ли Ви „ Черният квадрат“ на Малевич. Или представете си човек който казва: Знаете ли как ми харесва 4‘33“ на Кейдж, така е приятно понякога до послушам за настроение!!! Тази музика не е предназначена за това - ДА ВИ ХАРЕСВА или ДА НЕ ВИ ХАРЕСВА.

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: (гледа ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: с крайно заинтересован поглед)

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Ало! Събуди се! Какво се шашна! Как се казва вашата група?

ЧЕЛОВЕК ИЗ ПОДОЛЪСКА: Liquid Mother.

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Liquid Mother

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Стига бе, не се ебавай!“ Течна майка“! Да не си падате по Сорокин?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Откъде знаете!?

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Какво откъде знаем? Какво си мислиш- тия ченгета-тия тъпи животни, които само могат да бият, разпитват, да взимат подкупи и да подхвърлят наркотици?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Не, не аз...

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Е, по принцип, ти си прав. То си е така (след пауза) И как са постиженията? Успехите!?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Успехи?

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Коля...Мисля, че попитах съвсем ясно „ Как са успехите“ Мисля, че ясно се изразих. Разговора до преди се отнасяше за музика. И за това, следователно, попитах за ТВОИТЕ успехи в музиката. Какво неясно има? За какво ми се правиш на ударен?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Да...за СЕГА особени успехи няма...

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: „ЗА СЕГА“ Харесва ми твоят оптимизъм. Нали казват: ако до не ти дойде акъла-няма и да дойде! (гледа протокола) А ти си вече на 43...

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Е... само от две години свирим заедно...

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Участия? Албуми издавате ли?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Канят ни...понякога...в клубове...да посвирим...рядко

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Поне плащат ли някакви пари? Събира ли се публика?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Ами...какви пари...обикновено – бесплатно...понякога подхвърлят по някоя монета в калъфа...за някое питие...Малко хора...това на никой не нужно ТУКА.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: ТУКА- това къде е?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: В Тази страна. Какъв нойз, какъв индъстриал, какви 5 рубли. Стас Михайлов е един.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Страната, значи, е виновна!? Нашата родина!

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Не. Как така виновна. Просто тук на никого нищо не е нужно!

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: А къде е НУЖНО!?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Ами ето в Амстердам, например, като бяхме...на фестивал на електрончиците. Там публиката се побъркваше...въобще...

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: А Вие там свирихте ли?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Да, бяхме в програмата...Но бесплатно. Ние...на свои разноски...бяхме. Такива са условията – може но за собствена сметка...и без хонорар.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Там всички ли бяха при тези условия?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Не. На звездите им плащат, естествено.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: А как публиката се побъркваше? Навярно по звездите, а не по вас.

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Да, разбира се.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Но въпреки това, родината е виновна, за това че нейните граждани не полудяват по вас!?

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Николай, а на Einstürzende Neubauten в Москва, яйце да хвърлиш, нямаше къде да падне!

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Ама как Einstürzende Neubauten са много яки, те са мега звезди!

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: А вие не сте! (става и се протяга) Ние май пак се заседяхме. Време е да попеем, аз мисля, че говорехме за музика. И да потанцуваме. Ще танцуваме ТАНЦА НА МОЗЪКА! Ще синтезираме нови мозъчни неврони! Хайде, ела и ти тук Марина, заедно с нас!

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Не, не, аз ще погледам, много ми хареса, как Николай предния път танцува. И пъя добре. Веднага става ясно- музикант! Николай този път трябва да ви се получи още по-добре! Смело!

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Движенията ще са същите, които помниш. А текста по-сложничък. По-сложни буквосъчетания. Ето текста, запаметявай:

*Ай пъи пъи пъи,
Ай пъи пъи пъи,
Ай пъи пъи пъи,
Хей! Хей! Пъи, пъи*

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Господи...Пъи...и. Какво е това?

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Просто необичайно съчетание на гласни. Казах ти вече, че способства развитието на мозъка. Само трябва не като сега разделно ПЪ и И, а слято ПЪИ. За да има дифтонг. Отделно всеки тъпак го може. Хайде-пробвай.

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Ай пъи...пъи...и..пии

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Не пии, а пъи! Какво трудно има? ПЪИ. Хайде бавничко. Без Ай..за сега.

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Пъ...и...пъи...пъи

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Ето! Получава се.

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Николай, отпуснете се! Само по себе си е красиво – ПЪИ!

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Пи... Пай...Пи (вривява се) как е възможно!! Пи...накакво! Ще се побъркам с вас! Какво искате от мен!? Какво, въобще, е всичко това!?

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: (хваща ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: за реверите) Ей, момченце! Недей да ми се правиш на отворен, да ми крещиш. Тука само Серьожа има право да крещи, и то в определени моменти. Ако ще ми повишаваш глас- ще се занимаваме с други практики.

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: (омекнал) Извинете. Аз няма...

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: (пуска ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК:) Ако не ти се танцува? Да ти напомня за вълшебното пакетче!

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Не. Няма нужда! Искам да танцувам! (Протяга ръце за танц към ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ:) Хайде да танцуваме!

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Ти ръчички не протягай. Коля, чуй ме. Какво ми се съпротивляваш? Промени си отношението! Не го възприемай като някакво наказание. Това е специален, мозъчен танц. Това е весело! Ти си музикант, в края на краищата, ти си длъжен да усетиш този кеф!

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Николай, наистина! Вие да танцувате ли се готвите или за смъртна присъда? Отдайте се на танца и песента! Та нали Аз ви гледам! Ще ви изпратя лъча на вдъхновението!

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: хайде отново, от начало.

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: (потрепера, шумно издишва) Ай пъи, пъи, пъи

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Ето виждаш ли? Давай с пълна сила!

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: (с някаква нова интонация и намек за вдъхновение правилно повтаря целия текст и заедно с ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: няколко пъти изиграват танца от стена до стена).

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Браво пич! Аз вярвах в тебе!

Ж. П. (пляска с ръце, както и първия път) Николай, потресаващо! Браво! Вие сте истински талант! Скоро с вашето темпо ще догоните Сергей, а той ни е почти гениален!

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Сега ще усложним задачата. Развиваме, развиваме мозъка! Сега същото, но не пъйи, а пиъй. Това е по-сложно. Труден дифтонг. Хайде, пробвай. От начало без ай, просто пиъй. Повтори.

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Пи..пи..тъй

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Не отделно, а заедно, слято. Ето така: ПИЪЙ, ПИЪЙ, ПИЪЙ,ПИЪЙ. Хайде

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Пъйъй...ПЪЙИ..

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Предния път имахме ПЪЙИ! Сега е ПИЪЙ!

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Пи...тъй. Пиъй. Трудно!

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Никой не е обещавал, че ще бъде лесно. Усъвършенстването на мозъка за всички е трудно. Хайде!

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Николай, вярвам във Вас! Във Вашият талант! По-смело!

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: ПИЪЙ. ПИЪЙ.ПИЪЙ.ПИЪЙ.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Ето! Това вече е както трябва! Хайде сега цялото!

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: (правилно повтаря няколко пъти целия текст, и протича мозъчния танц)

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: *(отново аплодира)* Николай, възхитена съм! Очарована съм от Вас! Вие израствате пред очите ми!

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: *(смутено)* Благодаря...

ЧОВЕК ОТ МИТИЦИ: Какво „Благодаря“ тъпанар!?

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Как се отговаря в такива случаи?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: М-мм.. а...Ще се старая.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: И после?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Ще се старая, госпожо капитан.

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Защо, това сега!? Николай, Вие просто можете да кажете „благодаря, Марина“. Това ми е много по-приятно!

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: *(в крайно смущение)* Благодаря, Марина!

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Ето , така! Не аз В благодаря, Николай, за прекрасния танц. Николай, кажете ми...Вие женен ли сте?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Не.

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: А били ли сте?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Бях.

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: А защо се разделихте? Кой беше...инициаторът? Не ми се вярва, че е възможно, някой по своя воля, да зареже такъв прекрасен човек, какъвто сте ВИЕ.

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Тя...тя беше причината.

ЧОВЕК ОТ МИТИЦИ: Има си хас. Кому е нужен такъв лъохман.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Серьожа ти наистина днес добре се представяш, пич. Но защо толкова често ми дуднеш. По-рядко коментирай...по-редичко! Да не ми дрънкаш пак като циганка с „гривничките“!

ЧОВЕК ОТ МИТИЦИ: Не, какво сега! Аз просто... разбрах..

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: И как така Николай? Как се случи това със Вас? Защо си тръгна тя от Вас?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Ами...Намери си друг. Навярно повече отговаря на потребностите и.

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: А какви и бяха потребностите и? Материални? Сексуални...може би?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: И такива, да. Но не само. Натякваше ми, че съм никой.

Смяташе, че съм бездарен. Лузер (*помръква*) Постоянно ми набиваше, че работя в жалко вестниче за жълти стотинки. Че шибаната ми музика никому не е нужна. Като ходихме на собствени разноски до Холандския фестивал, дълго време след това се подиграваше. Казваше, че сме като графоманите, които издават нещастните си стихчета за своя сметка. Нормалните музиканти ги канели, и им плащали, настанявали ги в луксозни хотели, изпълняват техните сингли, ние сме били неудачници и мошеници.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Не можеш да и отречеш логиката!

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Но как така-а...Защо тогава се е омъжила за Вас? Това не беше ли ЛЮБОВ!?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Ами да Казваше ми : „мислех, че се женя за талантлив човек, а в крайна сметка живея с някакво лайно!“ Така ми говореше. От нищо не се притесняваше!

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Колко печално! А кого срещна тя!? Кой се е оказал по-подходящ от Вас?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Пак музикант.

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Голям, известен, успешен?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Да, много успешен. Дрънка на китара по ресторанти...

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Ох, как е могла да замени Вас, сериозен музикант, историк, редактор с човек забавляващ пияни компании?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: И аз и виках, че се е побъркала, че той е кръчмарски музикант. А тя ми казва, че той е истински и я обича!

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: А Вие обичахте ли я?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Обичах я.

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: А сега обичате ли я?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Не знам...

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: А Сега имате ли си приятелка?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Да, имам. Срещаме се.

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Прекрасно! Девойка-това е прекрасно! Как само се радвам за Вас! А вие не живеете ли заедно? Само се срещате ли?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Да.. не живеем. Да и въобще...

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Сам ли живеете?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: С майка ми.

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: (с тъга в гласа, съчувствено) Ясно... (отново оживено) И каква е Вашата приятелка? С какво се занимава?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Пее в група.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Значи двойка – музиканти. Ти, за разнообразие, да беше си хванал художничка или поетеса.

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Пее в група! Това е възхитително! А как се нарича групата?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: „Мокрият Пушкин“

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: „Течна майка“ , „Мокрият Пушкин“, Нещо, много влажни са ви проектите. Казах ти, мозъка трябва да се усъвършенства, нови неврони да се синтезират. Релси и траверси са в главата ти, Коля. Музики, течности. А ти се пързалияш по релсите.

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Но защо!? Прекрасно име „Мокрият Пушкин“... А какво свирят? Предполагам някаква необичайна музика?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Ами, не. Рок-енд-рол, главно. Честно казано, не особено интересен...

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Рок-енд-рол – не е лошо. Не всички могат да свирят сложна електронна музика. Тя красива ли е?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Ами..

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Ако мъж на въпрос, красива ли е жена му, отговаря с „Ами“, значи , че тя не е красива

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Ами защо... Тя е добра.

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Добра и красива са различни неща.

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Ами да.

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Обича ли Ви? Възхищава Ви се, вероятно?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Ами...в общи линии, да.

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: А жена Ви беше ли красива?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Да, тя е красива. Защо беше. Тя и сега е красива. Вярно, започнала е много да пие, с оня нейния, но...

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Тя е допуснала огромна грешка. Трябваше да просто да изчака малко. Скоро Вие ще станете съвършено друг човек.

Влиза ВТОРИ ПОЛИЦАЙ:

ВТОРИ ПОЛИЦАЙ: Марина, извинявай, за секундичка. Попълних бланките по таблицата с оръжията. Обаче не си спомням, само печат ли трябва или още нещо?

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Печат и гриф, ето такъв (показва някакъв документ) В горния ляв ъгъл.

ВТОРИ ПОЛИЦАЙ: А, да точно. Съвсем ми беше изфирясало.

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: И оформи предните месеци. Всичките дати за септември. Само не подред, а разбъркано ... рандом /шеговито/

ВТОРИ ПОЛИЦАЙ: Да, помня. След миг ще е готово.

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Благодаря мой сладък.

ВТОРИ ПОЛИЦАЙ: излиза

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Добре Коля. Стана късно...по –точно рано. В заключение на нашият разговор, дай да се върнем на темата с която започнахме. Към твоя Роден Подолск. Сега обясни ни Коля, защо така мразиш своя град, не се интересуваш от него? Не го познаваш никак.

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Какво да му обичам? Какво там може да ме заинтригува?

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Но как така, Николай, как може да говорите така! Всеки град може и трябва да бъде обичан!

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Подолск не може да бъде обичан.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Ето, обоснови се защо. Кажете конкретно. Не обичам Подолск за това и това, че той... и нататък по точки.

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Ох...За това, че той е сив... мръсен...

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Мръсен?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Ами да. Тези железобетонни заводи. Промислени зони. Град на заводите.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Това не звучи лошо?

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Николай, заводите биват различни. Те са интересни, красиви. С особена, специфична красота, сурова. Нима не сте забелязали?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Не разбирам, какво красиво може да има в тях. Мърсотия, дим, сажди... А и повечето всъщност не работят.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Защо си противоречиш? Ако не работят, за каква мърсотия говориш, дим и сажди?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: (разсеяно мълчи)

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: И какво още? Какво още не обичаш в Подолск?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Нищо интересно няма. Никакви забележителности, паметници. Блоковете са еднакви – сиви. Нито история, нито култура, нищо.

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Николай, Вие сте съвършено несправедлив към своя прекрасен град.

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Ако сте били там, Вие нямаше да говорите така.

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Аз съм била там.

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Били сте в Подолск? По някаква работа ли сте ходили?

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Не , не по работа. Просто така. И не веднъж. Интересно нали!

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Вие сте ходили в Подолск, просто така!? Защо!?

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Ами как така!? Така – да разгледам града, да се поразходя, да по наблюдавам. Хората пътуват просто така до Париж или до любимия Ви Амстердам. А защо да не отидат до Подолск, просто така? На всичко отгоре, че е и много по-близо!

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Но Вие сравнявате – Амстердам с Подолск! Как може да се сравняват? Ама това е...въобще...аз нищо не разбирам.

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: А защо не бива да се сравняват? Всичко може да се сравни с всичко.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Е хайде обясни ни , защо не бива да се сравняват? С какво Амстердам превъзхожда Подолск?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: О господи... разбирам, добре. Аз разбирам , че участваме в някаква игра, не много ясно каква, Добре...

ЧОВЕК ОТ МИТИЩИ: Това пич, всъщност, въобще не е игра. Отначало на всички им се струва, че е игра, психодиспансер, луди някакви... В крайна сметка, тук всичко е сериозно.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Какво? Луди?

ЧОВЕК ОТ МИТИЩИ: Не, аз не това...аз в смисъл, че всичко е сериозно!

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Да, да. Какви, тука игри. Айде, продължавай. Амстердам и Подолск. Аз сега ще съставя протоколче.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: започва да набира текст в компютъра

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: *(с много по-спокойна, монотонна интонация, от преди, каквато имаше, когато се опитваше да разказва какво вижда сутрин по пътя за работа)* Амстердам- старинен град с история. Исторически паметници. Красива архитектура, канали. Стари къщи с огромно прозорци. Стари църкви. Всичко е красиво. Кварталът на червените фенери. Кафе шопове.

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: За Подолск може, примерно да се каже същото. Стар град с история. Исторически паметници. Прекрасни църкви, имения. Красива архитектура на конструктивизма. Всичко е красиво. Канали, вярно , няма. И квартал на червените фенери. Николай, а на Вас хареса ли Ви кварталът на червените

фенери?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Ами защо, не е лошо!

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Аз няколко пъти съм била в Амстердам,но нито веднъж не съм ходила. Защо? Да гледаш полуголи жени на витрина? Това, че такива гадости липсват в Подолск, говори само в негова полза.

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Аз не разбирам, как въобще може да става дума за сравнение!

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: А защо не? Аз на твърдя, че тези градове са еднакви. Те са различни. Но и тук и там има по нещо интересно и прекрасно! И тук и там има много красота! В Амстердам – Ауде Керк, в Подолск Троицкия събор. В Амстердам – канали – в Подолск имения. С кое едното е по-добро от другото.

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Но това е ...въобще ...това са съвършено различни неща! Ауде...какво беше там, забравих... Какво е това? Не си спомням...

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Вие ме удивлявате! Казвате, че обичате Амстердам, а не знаете какво е Ауде Керк. Това е готически събор. В превод – „ Стара църква“

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: А, ами да. Но как е възможно да се сравнява готически събор с някаква си Подолска църквичка? Те са несъпоставими!

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: (продължавайки да набира) Отвори очите на тъпака, и той да ти даде акъл. Несъпоставимо му било!

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Да Николай. Научили са Ви да не обичате своя прекрасен град. Това е така печално...

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Никой на нищо не ме е учил! Всичко сам със своите очи съм видял! В Амстердам – искам да живея! Да дишам! Да се радвам! Защото всичко наоколо е красиво! Красиви хора, усмивки! Цялата атмосфера е такава! Музика! А тука-какво? Всичката тази сивота, униние... Вашите, там, църкви, имения – всичко е унило, криво...Сиви хора...на тълпи...

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Само Ти тука си ярък...Ярка творческа личност сред сивата тълпа!

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Научили са Ви , че град, основан през 13 век, е по-хубав от град от 18 век.

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Защо не? По-интересно е, когато градът е дъвен...

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Знаете ли в Палестина има град Йерихон. Ако бяхте чели Библията, щяхте да знаете. Смята се, че той е примерно на десет хиляди години. В сравнение с Йерихон, и Амстердам и Подолск са еднакво млади, нови градове. Без никаква разлика. Всичко е относително.

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Вие, естествено, интересно разсъждавате...

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Вас са Ви учили, че натруфените къщички от седемнадесети век на амстердамските канали – са красиви, а хрущовските пет етажни панелки – са безобразни. Вас просто са Ви учили, и Вие сте се научили. А в действителност това не е така. И натруфените къщички, и пететажните панелки са еднакво прекрасни!

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: (потреперва, прави няколко дълбоки вдишвания) Въпреки всичко...ето аз не разбирам. Вие, полицията, сте ме задържали, за да си поговорим за Амстердам?

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Разбираш ли Коля, Нас още в училище, спомням си, са ни учили, че една от най важните функции на полицията (тогава още се наричаше милиция) е възпитателната работа с населението. И ето, ние с тебе, тук, провеждаме възпитателна работа. Това е нашият дълг към обществото, нашата служба./мисия/

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: (с безразлична интонация) Разбирам. Възпитателна работа.

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Николай, вижте какво ще Ви посъветвам да направите. Само се отнесете сериозно, моля Ви. Изберете си един от дните, когато сте абсолютно свободен, за да не Ви се налага никъде да ходите, за никъде да бързате. И когато времето е слънчево. Да сте в настроение. Навярно Ви се случва, понякога да сте в добро настроение? Ето тогава просто се разходете из Подолск. Където Ви скимне. По обикновените, обичайни улици. И наблюдавайте внимателно наоколо. Не в краката си, а НАОКОЛО. Вгледайте се в блоковете, в магазините, спирките. Без враждебност и отвращение-просто ходете и гледайте. Походете така час-два или три докато не се уморите. Ще Ви хареса, обещавам Ви!

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: И за какво всичко това? Какво не съм видял там...!

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Макар само заради мене. Можете ли само заради мене да направите това?(гледа ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: с извънредно лъчезарен поглед)

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Заради Вас – мога!

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Прекрасно! Благодаря! И ето какво още. Изберете също така почивен ден, и се повозете на електричката, просто така, от Подолск до Царицино и обратно. В средата на деня, когато хората са малко и можете да седнете до прозореца. Просто гледайте през стъклото. По посока натам гледайте в едната страна, на обратно-в другата. Просто наблюдавайте внимателно това което се изнизва покрай Вас, като на лента... Това е моята втора молба. Заради мене, Николай! Направете ми това удоволствие!

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Добре.

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Приемете това като упражнение за усъвършенстване / изостряне/ на вниманието. Ще ви потрябва...за живота. Вие просто от нищо не се интересувате. Нищо не забелязвате наоколо. Собствения си град не забелязвате и не познавате! Изумително щастие е да живеете в Подолск!

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Ама какво щастие!? Какво от всичко това можем да наречем щастие? Това е мъка! Това е позор! Всеки път, когато кажа, че съм от Подолск, искам земята да се разтвори и да потъгна в нея!

По лицата на хората моментално се появява физиономия-изпадник, лузер, живее в Подолск...Да и е точно така! Лузер! Ако имаше възможност-отдавна да съм си бил камшика...бих забравил, като страшен сън...кошмар... Къде да отида!? Няма кинти, няма перспектива, нищо няма...А Вие ми говорите за ЩАСТИЕ...! Защо се гаврите...издевателствате!? Какво съм Ви направил!? Защо ме измъчвате?

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: и ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: се споглеждат

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Николай...(приближава се до ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК:)
Защо ме разстройвате така? Вие, може би, искате да ме обидите!? Нима ние Ви измъчваме..!?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Не-не. Аз...

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Ние , наистина, бихме могли малко да Ви помъчим... (взема от масата на ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: белезници) Николай, подайте ми Вашите ръчички. Хайде, дайте де..! Не се инатете...!

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: като хипнотизиран протяга двете си ръце напред,

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: му надява белезниците)

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: (говори, нарочно разтягайки думите) Бихме могли да Ви нахлузим белезници...Толкова е дискомфортно да си окован в белезници... и не е красиво... Отвратително е когато такъв млад човек като Вас: историк, музикант редактор...седи закопчан с белезници...(взема от масата на ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: гумена полицейска палка; ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: седи, замрял, в съвършено замръзнала поза, неподвижно гледайки в една точка) Ето...Вие бихте седели в белезници...(приближава се към ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: в гръб и с кричеца на палката и мно-о-го внимателно го докосва по главата, бавно плъзга надолу по шията и гърба)..бихме могли да правим със Вас разни...интересни...неща (обхожда неподвижния ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: и се спира пред него, много бавно и внимателно прокарва палката по бузата на ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК:)...а ние нищо такова с Вас не извършваме...просто си говорим за Вашия град...за Амстердам...за наблюдателност...различаваме Ви...усъвършенстваме Ви...(сваля белезниците от ръцете на ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: , оставя ги заедно с палката на масата на

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: и продължава да говори с обичайния си, приветливо-маниакален тон) ...а Вие твърдите, че ние Ви измъчваме! Даже е някак си...обидно! Стараеш се, стараеш се и изведнъж такива обвинения!

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Абсолютно същото ти говоря, Коля от самото начало, само, че с други думи. Че по правилата на полицейската логика би трябвало да постъпим с тебе. Ти още на „абсурд“ се оплакваше...и ето сега пак- изтезават те...!

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Не...аз...извинете...не разбира се!

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Какво “не разбира се,, ?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Не ме мъчите. Не ме мъчите. Извинете аз...

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Извинен си!

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Николай, нима Ви е неприятно да разговаряте, с такава жена като мене!? Аз харесвам ли Ви?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Вие...харесвате ми.

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Е, тогава защо наричате това МЪЧЕНИЕ!? Нима Вашата девойка от групата „Мокрия Пушкин“ е така красива, както съм аз? С нея, също ли е така интересно?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Не, не моля Ви. Не така. Не е така интересно...

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Е-х-х, как лесно се отказвате от нея, Николай! Можеше да да кажете, че тя е най-добрата от всички. Ех, Вие...не бива така. Аз със сигурност знам, че тя е не по-малко прекрасна. Просто Вие гледате на мен като на Амстердам, а на нея като на Подолск. А Подолск е не по-малко прекрасен. Просто е различен. А Вие... така за нея. Ах, колко е тъжно!

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: (разпечатва протокола на принтера; ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: се връща на мястото си) Ами какво, Коля. Можем да обобщим някои изводи. Ти си на четиридесет и една години, живеещ в Подолск с майка си, в хрущчовска панелка. Получаваш историческо образование, макар историята да ти е безразлична, просто си приет по държавна поръчка. Работиш БЕЗИНТЕРЕСНА работа за смешните триста долара, преизчислено в рубли. Губиш по три часа на ден в пътуване натам и обратно. Свириш електронна музика в групата „Течна майка“ /“Liquid mother“/ по вашему...! Съдейки по всичко, твоята музика се харесва на единици, да не кажем на никого! Може би само на теб самия!? Не ти носи нито пари, нито слава. От тебе си е тръгнала красива жена, при което си е тръгнала с ресторантски свирач. Срецаш се с невзрачна девойка, която пее тъп рок-енд-рол в групата „Мокрия Пушкин“. Както току що изяснихме ти не я обичаш, и тя ти е нужна, само за това да се възхищава на ТЕБЕ и на ТВОЯТА ТЪПАНАРСКА музика. Това е разбираемо. В края на краищата със всекиго се случва. Най-страшното, обаче е, че ти живееш съвършено автоматично. Не забелязваш нищо около себе си. Презираш родния си град. Живота се изнизва покрай тебе. Ти, фактически, живееш като скот. Разбираш ли!? Ти си животно. Животните живеят така- на автомат. Но най-смешното от всичко това е, че ти си ЖИВОТНО, СЪЧИНЯВАЩО ЕЛЕКТРОННА МУЗИКА. По добре би било да си просто животно, отколкото животно, съчиняващо електронна музика. По добре животно, отколкото животно, свирещо нойс-индъстриал в група наречена „Течна майка“ или както там и казвате „Liquid Mother“ . Името, между другото, е готино. Единственото положително, което констатирахме за тебе е това, че си измислил подходящо име на групата. Или не си... ти ли го измисли!?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Аз.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Пичага. Ами ето. Помниш ли, че питаше, защо сме те задържали? Ето ЗА ТОВА те задържахме!

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Просто така...живея автоматично, нищо не забелязвам около себе си...И какво, това е престъпление, за което можете да ме задържите?

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Как да се изразя. Естествено, параграф в наказателния кодекс за това, няма да намериш. Но...Знаеш ли на какво прилича всичко? Сега ще ти обясня. Представи си, че си се запознал с някакъв много забележителен човек. Истински богат и влиятелен. И този голям баровец, който знае защо изпитва към тебе симпатия (това е невъзможно, но да предположим) и те е поканил на гости.

В своя фамозен, огромен дом. И е организиран за тебе зашеметяващ обяд. Или вечеря. Море от храна гурме, каквато не си и сънувал. Лее се водопад от редки вина . Шампанско от по хилядарка мехурчето...в евро. Всичко което си помислиш. Давай , братле, от нищо не се лишавай, всичко е за тебе! И в тази ситуация, ти правиш ето какво: Изравяш от цялото това изобилие консерва пушени шпроти, измъкваш от джоба тайно внесена от тебе долнопробна водка, „Петте езера“ например, ровичкаш с вилица в рибата, давиш се с топла водка и мрънкаш, че на други места си виждал много по-добри купони....Как, мислиш, че ще реагира твоя домакин на масата!? Как би се отнесъл към подобен гост..? Да...ще го изхвърли със шутове навън. В „гъстия, лепкав“ мрак. Където, „вият свирепи зверове в тъмата“. Ето това ще направи...

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Николай, мили мой...Толкова ми е мъчно...Чак до сълзи...(доближава ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: гали го по главата) Бедничкият ми...бедничкия... (притиска главата му към впечатляващите си гърди) Бедният ми...

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: (свършено ошашавен, отначало не знае, къде да си дene ръцете, държи ги разперени, но накрая се престашава и обгръща талията на ЖЕНА ПОЛИЦАЙ:)

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: (опънал се назад към облегалката с ръце на тила, известно време наблюдава с иронична усмивка ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: и ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК:) Каква любовна сцена! Вие сте направо за големия екран.*(потбутва ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: по рамото с върха на палката) Ало гражданино задържан! Ръчичките!(ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: отлепя ръце от ЖЕНА ПОЛИЦАЙ:)*

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Миличък...бедни мой.(отдръпва се от ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: и отива на мястото си)

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: (подава протокола на ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК:) Ето, чети...

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: (Хвърляйки око на текста) Живее, като автомат...не обича, дори презира родния си град и жителите му...ден за ден, безмозъчно извършва едни и същи действия...не се самоосъзнава...не забелязва около себе си нищо красиво и интересно...не възприема случващата се наоколо РЕАЛНОСТ...не цени РЕАЛНОСТТА... а защо РЕАЛНОСТ е с главни букви?

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Съгласно инструкциите така е правилно.

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Води безсмислен, полу животински начин на живот. Господи... Какво е всичко това...?

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Хайде подписвай. Ето там отдолу. “Собственоръчно декларирам верността на горното”, подпис, трите имена...

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: (известно време гледа протокола с изцъклен поглед, после подписва) И какво следва? Какво ще стане с мене сега...?

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Сега си свободен.

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Свободен!!! Мога ли да си тръгна!?

ЧОВЕК ОТ МИТИЩИ: (истерично крещи) Аз съм свободен!! Като птица в небесата!! Аз съм свободен!!! Аз забравих що е страх!!! Ще се старая, другарю старши знаменосец!!! Здраве желая, госпожа течна майка!!! Здраве желая, господин Мокър Пушкин!!!

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Аз да ...тръгвам?

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Вече ти казах- свободен си. Ето копие от протокола, можеш да си го прибереш. Окачи го на стената и го препрочитай всеки ден. Сутрин и вечер, преди лягане.

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Благодаря...! И все пак...какво беше всичко? Ето всичко това?

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Това, гражданино Фролов, беше рутинна оперативна работа. Ние Ви задържахме, изяснихме Вашата личност, съставихме протокол. Някакви въпроси, жалби, възражения? Ако нещо не Ви устройва...!?

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Не- не. Устройва ме...всичко е точно... Аз си тръгвам, при това положение?

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Николай, беше истинска радост да се запозная с Вас! Вие така ми харесахте! Ние пак ще се видим!

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Как? Как така - ще се видим!?

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Ние вече, Вас, често ще Ви задържаме.

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Ще ме задържате!? Как!?! Защо....

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Ние, току що, едва започнахме, нашия разговор, нашата

работа...? Ще продължаваме. Вие не се бойте. Ние ще Ви задържаме, когато му дойде времето. Не се притеснявайте за това. И не забравяйте за моето специално домашно упражнение- разходка из Подолск и пътешествие с електричката! Обезателно го направете!

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: И обезателно донеси от твоите композиции. На диск или на флашка. Носи ги със себе си. Следващия път ще си организираме колективно прослушване. Ще обсъдим твоите творчески перспективи. Ако има такива..!

ЧОВЕК ОТ МИТИЩИ: Коля, почакай! Ела насам! Гив ми файф! (ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: приближава клетката, те с ЧОВЕК ОТ МИТИЩИ: Извършват ръкостискане през решетките) Ти вече си един от нас! Сега вече те 4бочаква съвсем друг живот! Извини ме, че ти налетях на няколко пъти. Аз не със злоба, просто така трябваше...! Ти си готин пич! Хайде, братле, за сега... ще се виждаме!

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: (разсеяно) Да. Хайде.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Между другото, можем да те хвърлим до метрото. Шест и половина е, вече работи. Или до Текстилният може. Електричките вече пътуват. Ще си идеш в твоя Подолск.

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Да? Благодаря...

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: (изкрещява) Михалич! Можеш ли? (влиза вторият полицай)

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Михалич, не служебно, а от човешчина. Трябва да хвърлиш човека до Текстилният, до станцията на метрото. От там той ще се оправи. Покажи, че и ние сме хора...!

ВТОРИ ПОЛИЦАЙ: Нямаш грижи! Ще го хвърля. Хайде, готов ли си, Подолский? Тръгваме!

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Да...благодаря...довиждане.

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Давай, историк. Готви се. Протоколчето не забравяй да си четеш!

ЖЕНА ПОЛИЦАЙ: Николай, довиждане! Ще се радвам скоро пак да Ви видя!

ЧОВЕК ОТ МИТИЩИ: Коля, хайде! Дръж се! И всичко останало!

ЧОВЕКЪТ ОТ ПОДОЛСК: Довиждане....

ПЪРВИ ПОЛИЦАЙ: Стой! Почакай! Чакайте! Дайте на сбогуване, нашата, любимата, народната! Ай, люле, люле, люле! Хахйде всички! Марина, хайде, хайде всички! Митищ, ти също, хайде излез!(отваря клетката) Коля, хайде ти също се присъедини, ти вече умееш! Всички заедно!

(всички действащи лица изпълняват мозъчния полицейски танц)

Ай, лёлэ лёлэ лёлэ

Ай, лёлэ лёлэ лёлэ

Ай, лёлэ лёлэ лёлэ

Хэй! Хэй! Лёлэ лёлэ